

have med den Sag at bestille, vide at betragte det, det skulle vi ikke glemme, og derfor skulle vi gjøre Trykket saa ringe som muligt. Dog have det aldeles er umuligt, thi vi see jo, at der er Tryk for at blive Kammerherre, vi see, der er Tryk for at blive karakteriseret Statsraad eller Justitsraad, vi see, der er Tryk for at faae en Karakter af Gud veed hvad, af Krigssecretair, Cancellisecretair, Kammerraad etc.; men naar noget Menneſte i Verden kan ſige et eneste Ord for eller give nogensomhelst Glæde tilkjende over det, hvorom der er ſagt i Grundloven, at det Jngenting betyder, ſaa viſer det jo, at han aldeles overſeer Grundloven; vore egentlige Samfundſforhold tænker han ikke paa, men hans Forſængelighed bringer ham op, og naar nu hans Interesſe og hans Forſængelighed virke ſammen, og der er at vælge mellem 2,400 Rd. og 3000 Rd., ja ſaa bliver det meget vanſkeligt. Lad os ſætte os i en Landsoverrethsſeſſors Sted, ſom ſiger om ſig ſelv: jeg er en Mand, der nu i mange Aar har prøvet mine Kræfter paa at gjennemlæſe Acter, jeg er vant til at ſee alle de Delingventer, der komme for mig, indsvøbte i tykke Lag Papir, og jeg kan ligesom af en ægyptiſk Mumie afvikle alle diſſe Lag og ſaa dømme; men at votere og dømme ſtrax, det ligger udenfor mine Baner, mine Dunſter og min hele Organisme; men naar han tillige ſkal ſige til ſig ſelv: derſom jeg nu ſiger, jeg vil blive her, hvor jeg hører hjemme, jeg vil ikke derhen, hvor jeg føler, at jeg ikke er ſtilket til at være, men for at gjøre det, maa jeg rigtignok renoncere paa at ſpringe — fra 2,400 Rd. til 3,000 Rd. — ſaa vil jeg ſpørge den ærede Miniſter, hvor haard en Kamp forbereder han ikke for en ſaadan Mand, og hvor ſtor en Dydspræmie ſætter han ikke for den,

der ſaa modſtaaer Friſtellen; og naar han nu lige fra ſit 10de Aar er opdragen til at drømme om Levebrød, ſaa vil jeg dog ſpørge, om den ærede Miniſter venter, at Mange kunne modſtaaer Friſtellen. Altsaa ogſaa fra denne Side ſeet, er det en Reſtferdighedsſag, at indrette det netop ſaaledes, at den ældſte Niſſeſſor i Landsoverretten har ligesaa meget og, jeg vilde onſke, jeg kunde ſige, noget mere end den yngre Niſſeſſor i Høieſteret.

Naar den ærede Miniſter har talt om en langt anſvarligere Stilling, ſaa er jeg ogſaa bange for, at han der ikke ganſke nøie har veiet ſine Ord ſom Juſtitsminiſter ligeoverfor Domstolene. Stulle ikke Dommerne i Landsoverretten have en Føleſe af, at deres Kald er ligesaa anſvarsfuldt, ſom Dommerne i Høieſteret? ſtulle de komme til at ſige: ja, Herre Gud; om Du ogſaa arbejder med lidt mere Overfladiffhed og Letſindighed, hvad gjør det, det er ikke Dit Anſvar, det kommer an paa, der kommer en Domſtol efter Dig og den har det egentlige Anſvar. Nei, det kan ikke være den ærede Miniſters Mening, og kunde det end have været det til enhver anden Tid, ſaa kan det ikke være det nu, hvor det ſaa at ſige ſtaaer ligesom os; at vi ſtulle blive ſtaaende ved en Jurtdomſtol, hvor Høieſteret ikke mere ſkal blive Dommer i første Inſtants, ſom den nu er; thi hvergang den forandrer en Dom, har den i Grunden dømt i første Inſtants (Afbrydelse af en Stemme). Jeg hørte ikke, hvad det ærede Medlem ſagde, det gjør mig meget ondt; thi det er ſaa beqvemt, naar man ſaaer ſaaledes lidt tilhviſtet; der er vel Mange, der ikke hnde det, men for mig er det en honneaubaine, og jeg beder derfor de ærede Medlemmer tale ſaa høit, at jeg kan høre det.